

Arrest

nr. 285 923 van 9 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X.

1.2. Verzoeker dient op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 10 augustus 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.M.T., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 26 jaar oud te zijn, etnisch Pashai te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Kashmond gelegen in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman. Toen u ongeveer 10 jaar oud was bent u verhuisd naar het dorp Daman gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. U bleef daar wonen tot uw vertrek uit Afghanistan. In totaal ging u twaalf jaar, totdat u afgestudeerd was van het secundair onderwijs, naar school. In Afghanistan heeft u nooit gewerkt aangezien u kort na het afstuderen het land verliet omwille van uw problemen.

Uw problemen begonnen in 2006 toen u nog in Kashmond, gelegen in Qarghayi district, woonde. Uw vader werkte destijds voor de douane van de Afghaanse overheid die vlakbij Jalalabad luchthaven gevestigd was. De taliban, drie commandanten genaamd T., L. en T.S. kwamen naar uw huis en zeiden tegen uw moeder dat uw vader moest stoppen met zijn werk en voor hen moest werken in de plaats. Uw vader was op dit moment niet thuis want hij kwam slechts één keer om de maand of twee maanden naar huis van zijn werk. Uw moeder zei tegen de talibs dat ze hun bericht ging doorgeven aan uw vader. Uw vader dacht dat ze niet meer gingen langskomen toen hij dit nieuws vernam van uw moeder. Een tweetal weken later kwamen de taliban opnieuw langs. Deze keer zeiden ze dat als uw vader niet stopt dat ze uw huis zouden afbranden. Nadat uw vader dit hoorde besloot hij om te verhuizen. Jullie verzamelden alle belangrijke spullen en plaatsten het op ezels en trokken over de bergen richting Daman waar jullie zich vestigden.

Uw vader besloot te veranderen van job toen jullie in Daman woonden omdat zijn werk bij de douane te zwaar was. Hij begon te werken als bewakingsagent voor de Amerikanen in de luchthaven van Jalalabad. In 2015, negen jaar later, werd uw gezin opnieuw benaderd door de taliban. Ze kwamen naar uw huis en zeiden dat jullie hun locatie doorgegeven hadden aan de Amerikanen. Deze locatie waar ze een wapenopslag hadden was aangevallen en hun wapens waren in beslag genomen. Ze beschuldigden uw vader hiervoor omdat ze wisten dat uw vader voor de Amerikanen werkte. Hierna namen de talibs u met geweld mee naar een huis waar ze u drie dagen vasthielden. Na twee dagen gevangen te zijn kwam hun leider. Deze vertelde u dat u moest werken voor hen en dat hij u explosieven ging geven die u moest planten bij een basis van de politie in Tangi. Voor uw eigen veiligheid ging u akkoord. Ze gaven u de explosieven en u werd vrijgelaten door hen. Nadat u vrijgelaten was ging u onmiddellijk naar de checkpost van de politie in Daman. De politie hield u drie dagen vast en mensen kwamen van Jalalabad om u te ondervragen. De politie was reeds op de hoogte van het feit dat u met geweld meegenomen was door de taliban. Ze zeiden dat u onschuldig was en ze lieten u toen gaan. Hierna ging u naar het huis van uw maternale oom omdat u bang was om naar uw eigen huis te gaan. Uw maternale oom vertelde u dat de taliban uw leven niet zouden sparen. Hij regelde een smokkelaar waarna u Afghanistan vier nachten later verliet. Na uw vertrek vernam u dat uw vader en broer, W., doodgeschoten waren door de taliban rond de 6e maand van 2016. Uw moeder wist eveneens te vertellen via de telefoon dat de taliban nog steeds komen vragen naar u en dat ze eveneens wachten tot uw broer groot genoeg zou zijn zodat ze hem kunnen meenemen.

U verliet Afghanistan rond 15 juni 2015 en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk waar u op 15-7-2015 een verzoek om internationale bescherming indiende (VIB). U kreeg een negatieve beslissing omdat er geen geloof gehecht werd aan uw asielmotieven en u ging hiertegen in beroep maar dit werd op 29-11-2018 geweigerd. Na drie en een half jaar in Oostenrijk verbleven te hebben reisde u door naar Italië waar u een nieuw VIB indiende. Hier verbleef u anderhalf jaar. Italië was echter van plan om u terug te sturen naar Oostenrijk via de Dublin procedure en u besloot om via Frankrijk door te reizen naar België waar u aankwam op 20 juni 2020. Uw VIB in België diende u in op 18 augustus 2020.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de werkbadge van uw vader, kopieën van uw vader zijn werkcertificaten en een kopie van uw vader zijn taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u niet gedaan hebt wat u gevraagd werd. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielaanvragen en voorgewende vrees.

U geeft aan dat de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in grote lijnen overeen komen met de verklaringen die u in België aflegde. U geeft echter aan dat sommige zaken wat verschillend kunnen zijn en sommige hetzelfde. De door u gedane verklaringen in Oostenrijk trekken echter een streep door de geloofwaardigheid van uw aanvraag in België. Zo zijn er verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde in Oostenrijk en de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud in België. Gezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van uw asielaanvraag volstaat het niet dat u de verantwoordelijkheid voor de afwijkende verklaringen afschuift op de smokkelaar (CGVS, p.6), te meer dat er geen enkele zinnige reden is om sommige feiten anders voor te stellen:

Een eerste tegenstrijdigheid betreft uw verklaring omtrent de personen die u gevangen namen. In Oostenrijk was u niet zeker wie daders precies waren. Het waren ofwel de taliban ofwel Daesh (Administratief dossier – Blauwe map, dossier Oostenrijk). Het mag daarom opmerkelijk genoemd worden dat u het tijdens het persoonlijk onderhoud in België wel perfect wist wie de daders waren. Sterker nog, u was zelf in staat om de drie namen te noemen van de talibancommandanten die u benaderden en gevangen namen (CGVS, p. 15, 16, 17, 19).

Een tweede tegenstrijdigheid betreft uw verklaring over hoe en wanneer u meegenomen werd door de taliban in Afghanistan. In Oostenrijk verklaarde u dat vier personen, met motorfietsen, voertuigen aan het controleren waren. Eerder waren deze personen al bij u thuis langs geweest op zoek naar u. Ze hielden u tegen en vroegen om uit te stappen. Daarna namen ze u mee naar een donkere kamer (Administratief dossier – Blauwe map, dossier Oostenrijk). Tijdens het persoonlijk onderhoud in België kwam echter naar voren dat de taliban u onmiddellijk meenamen vanaf de eerste keer dat ze bij u thuis langskwamen in Daman. Ze namen u mee gedurende de nacht en wandelden met u in de richting van Tangi waar u in een kamer geplaatst werd (CGVS, p. 15, 18).

Een derde tegenstrijdigheid betreft uw verklaring omtrent wat er gevraagd en verwacht werd van u. In Oostenrijk verklaarde u dat men vroeg aan u om samen te werken met hen. Men ging er namelijk vanuit dat als u zou samenwerken met hen dat uw vader zich vervolgens ook bij hen zou aansluiten. Uw vader moest zijn baan opzeggen en jullie werden verzocht om mensen van de overheid te doden (Administratief dossier – Blauwe map, dossier Oostenrijk). Hier in België verklaarde u dat de taliban aan u vroegen om samen te werken met hen. U kreeg de opdracht om explosieven te plaatsen langs de weg (CGVS, p.19). Van uw vader was echter geen sprake.

Een vierde tegenstrijdigheid betreft uw verklaring over de wijze waarop u bent vrijgelaten. In Oostenrijk verklaarde u dat het dorpsbestuur kwam en voor u instond. Daarom werd u vrijgelaten zodat u met uw vader kon spreken (Administratief dossier – Blauwe map, dossier Oostenrijk). Volgens uw verklaringen in België werd u vrijgelaten door de taliban omdat u akkoord gegaan was met hun voorstel om explosieven te plaatsen. U kreeg de explosieven en werd vrijgelaten (CGVS, p. 19). Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd. U gaf het ontwijkende antwoord dat maliks (=dorpsbesturen) niks te maken hebben met de taliban, ze kunnen enkel naar de politie gaan om hen de waarheid te zeggen (CGVS, p. 22). Het spreekt voor zich dat dit geen afdoende verklaring is om deze tegenstrijdigheid te weerleggen, integendeel.

Een vijfde tegenstrijdigheid betreft uw verklaring over wat u deed nadat u vrijgelaten was. In Oostenrijk verklaarde u dat u na uw vrijlating onmiddellijk naar uw maternale oom ging. U bleef ongeveer anderhalve

à twee maanden bij hem na uw vrijlating. Hij regelde uw vertrek uit Afghanistan (Administratief dossier – Blauwe map, dossier Oostenrijk). In België verklaarde u dat u nadat u vrijgelaten werd onmiddellijk naar de politie ging met de explosieven. Zij hielden u drie dagen vast. Gedurende deze dagen werd u ondervraagd door verschillende personen en uiteindelijk liet de politie u gaan omdat u niet schuldig was (CGVS, p. 20). Nadat u vrijgelaten was door hen ging u naar het huis van uw maternale oom waar u drie à vier nachten verbleef terwijl hij uw vertrek uit Afghanistan regelde. Hierna, na drie of vier nachten, vertrok u uit Afghanistan (CGVS, p. 21).

Dat uw verklaringen op het CGVS telkens zo afwijken van uw eerdere verklaringen in Oostenrijk is zeer merkwaardig. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat dit allesbehalve doorleefd en geloofwaardig overkomt. In het eerste deel van het persoonlijk onderhoud gaf u te verstaan dat sommige verklaringen wat konden afwijken van wat u gezegd had in Oostenrijk. Dit was omdat u gemotiveerd werd door de smokkelaar en andere personen om de zaken anders voor te stellen (CGVS, p. 6). Dit wordt zoals eerder al vermeld niet aanvaard als afdoende verklaring om te duiden waarom er zoveel fundamentele verschillen zijn.

Verder stelde het Commissariaat-generaal vast dat u er eveneens niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u één week vastgehouden werd bij de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat men u drie dagen vasthield bij de taliban (CGVS, p. 15, 19). Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u verklaarde bij DVZ nooit gezegd te hebben dat ze u een week vasthielden (CGVS, p. 19). Deze uitleg is niet bij machte ander licht te werpen op deze markante incoherentie aangezien uw verklaringen bij DVZ aan u voorgelezen werden in het Pashtou en die vervolgens door u voor waar ondertekend werden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3). Vanwege het voorgaande kan er allerminst geloof gehecht worden aan het feit dat u gevangen gehouden werd door de taliban. Er kan immers verwacht worden dat iemand over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis consistente verklaringen over aflegt, in casu quod non.

Daarnaast verklaarde u bij DVZ dat u de explosieven naar een opslagplaats van de overheid moest brengen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de explosieven langs een weg geplaatst moesten worden waar de politie passeerde, dicht bij de politiebasis (CGVS, p. 15, 19). Geconfronteerd met deze vaststelling ontkende u iets over een opslagplaats of een depot gezegd te hebben, u had u enkel over een politiebasis gesproken (CGVS, p. 22). Opnieuw is deze verduidelijking ontoereikend aangezien uw verklaringen bij DVZ voorgelezen werden en door u ondertekend (zie supra). Deze en voorgaande incoherenties brengen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate aan het wankelen.

Het Commissariaat-generaal is tevens van oordeel dat uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban handelden weinig aannemelijk zijn. Zo is het eerst en vooral vreemd dat lokale talibancommandanten van Qarghayi district, gelegen in de provincie Laghman provincie, uw familie na negen jaar zouden komen opzoeken in Behsud district, gelegen in de provincie Nangarhar. Dat dit was omdat ze dachten dat uw vader een geheime wapenopslagplaats van hen doorgegeven had aan de Amerikanen is weinig plausibel (CGVS, p. 17). Uw vader was daar al negen jaar weg en werkte, afgaande op uw verklaringen, al meerdere jaren voor de Amerikanen (CGVS, p. 17). Dat de taliban na al die jaren zelf nog zouden denken aan uw vader is merkwaardig. Er zijn immers heel wat interne ontheemden in Afghanistan. Hierdoor is het niet aannemelijk dat de taliban, van alle mogelijke personen die hun konden verraden, na al die jaren aan uw vader zouden denken.

Dat er vervolgens lokale commandanten van Qarghayi naar uw district zouden komen om u te confronteren en explosieven te geven past ook niet binnen een logisch geheel (CGVS, p. 15). De taliban heeft namelijk leden doorheen heel Afghanistan. Dat er dus lokale talibancommandanten van Qarghayi naar Behsud zouden gaan ligt niet in lijn met uw verklaring dat het 'lokale' commandanten waren. Bovendien waren uw verklaringen omtrent deze benaderingswijzen niet volledig consistent. Zo verklaarde u tijdens het vrije relaas dat dezelfde van eerder, waarmee u refereerde naar de drie commandanten, kwamen en u meenamen met geweld (CGVS, p. 15). Iets later gaf u aan dat het vier talibs waren die kwamen om u mee te nemen. Deze kende u niet (CGVS, p. 18). Dat dit zeer weinig doorleefd overkomt is zacht uitgedrukt.

Het is bovendien ook niet aannemelijk dat de taliban u überhaupt zouden trachten te rekruteren en al zeker niet op de door u verklaarde manier. Zo verklaarde u dat ze uw vader ervan beschuldigden de locatie van een wapenopslagplaats aan de Amerikanen doorgegeven te hebben (CGVS, p. 17). Uw vader

werd dus gezien als een spion en bijgevolg een zeer overheidsgezind persoon. Dat de taliban iemand zouden inlijven die uit een overheidsgezind gezin komt kan niet overtuigen. De taliban heeft namelijk leden nodig die ze kunnen vertrouwen. Stel dat de taliban u toch zouden willen rekruteren dan zouden ze het zeker niet op dergelijke manier doen. Nu namen ze u gewoon gevangen en vroegen ze u om te werken voor hen. Het eerste wat u diende te doen was explosieven neerleggen langs de weg (CGVS, p. 18-19). Het is merkwaardig dat de taliban geen enkele moeite deden om u te overtuigen van hun ideologie. Dat ze u vervolgens explosieven meegaven zonder dat ze wisten of u eigenlijk wel te vertrouwen was is allesbehalve overtuigend (CGVS, p. 19). Dat dergelijke groepering zo amateuristisch te werk zou gaan is niet aannemelijk.

Dat de taliban daarenboven iemand nieuw, die ze eigenlijk niet kenden en van wie zijn vader bij de overheid werkte, nodig hadden om explosieven te plaatsen langs de weg kan niet overtuigen. Zo is de taliban een goed georganiseerde groepering. Ze hebben heel wat leden en sympathisanten doorheen heel Afghanistan op wie ze kunnen rekenen om dergelijke opdrachten uit te voeren. Deze en voorgaande vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U heeft het Commissariaat-generaal er ook niet van kunnen overtuigen dat uw vader werkelijk actief was voor de overheid of Amerikanen. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat u een risico loopt omwille van uw vader zijn profiel. Zo dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw vader zijn werk zeer vaag bleven. Zo kon u er niet meer over zeggen dan dat hij werkte voor de Amerikanen in hun basis bij Jalalabad luchthaven toen jullie in Daman woonden. Verder wist u niks over dit werk omdat hij er niks over zei tegen jullie (CGVS, p. 18). Hiervoor gaf u aan dat hij werkte voor de douane in Jalalabad. Het was zijn taak om dingen in te laden. Hij stopte hiermee omdat het te zwaar werk was (CGVS, p. 10, 17).

De door u neergelegde documenten (Taskara's, werkbadge en werkcertificaten) zijn eveneens niet in staat om het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw vader zijn profiel. Zo spreekt één van de neergelegde certificaten over een 'Avenger Troop' (Administratief dossier – Groene map). Na wat opzoekingswerk blijkt echter dat de Luitenant die het heeft ondertekend behoorde tot de 'Alpha Troop' in Afghanistan (Administratief dossier - Blauwe map). Over een 'Avenger Troop' in Afghanistan werd niks teruggevonden. In het licht van de bovenstaande observaties moet trouwens gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en zoals hierboven reeds aangetoond werd, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat er tevens geen zekerheid is over wie uw vader precies is. Er kunnen namelijk wel certificaten, een taskara en een badge neergelegd worden maar er is niks dat bewijst dat deze persoon werkelijk uw vader is. Zoals eerder aangegeven volstaat uw eigen taskara niet om dit aan te tonen aangezien dit Afghaans document weinig betrouwbaar is. U legt overigens enkel kopieën neer. Duidelijke en coherente verklaringen zijn van essentieel belang om dergelijk gegeven te bewijzen, in casu quod non. In Oostenrijk werd uw Afghaanse nationaliteit nog aannemelijk geacht maar uw identiteit kon u volgens hen niet bewijzen.

Uw verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat de taliban sinds de dood van uw vader en broer altijd naar uw huis komen en vragen naar u, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 15, 21). Zo kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban u werkelijk wilden rekruteren (zie supra). Daarnaast komt het allesbehalve doorleefd over dat u aangaf niet te weten wanneer de taliban de laatste keer naar uw huis kwamen. U gaf letterlijk als antwoord dat u het nooit gevraagd had. (CGVS, p. 21). Dat u hiernaar niet zou vragen mochten de taliban werkelijk nog op zoek zijn naar u is ongeloofwaardig. Er kan immers verwacht worden dat iemand geïnteresseerd is in zijn eigen problemen en de huidige stand van zaken ervan, in casu quod non. Bovendien verklaarde u eerder in het persoonlijk onderhoud er wel naar gevraagd te hebben (CGVS, p. 12). Dat u dan naar het einde van uw persoonlijk onderhoud toe het tegenovergestelde zegt is onlogisch.

Volledigheidshalve kan uit voorgaande verklaring eveneens opgemerkt worden dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan ongeveer één jaar lang niet lastiggevalen werd (CGVS, p. 15). Zo vertrok u ongeveer in juni 2015 en uw broer en vader kwamen volgens uw verklaringen om rond juni 2016. Het is

merkwaardig dat de taliban zo lang zouden wachten om wraak te nemen op een familie die hun verraden heeft.

Tot slot dient aangestipt te worden dat er tevens geen geloof gehecht kan worden aan de dood van uw broer en vader. Uw verklaringen hieromtrent bleven zeer vaag. Zo weet u alleen maar dat uw vader en broer samen neergeschoten werden door de taliban toen ze onderweg waren van de stad na het doen van inkopen. Waar het incident precies plaatsvond weet u niet. U vroeg het niet omdat u aan het rouwen was. Andere informatie omtrent dit incident had u niet (CGVS, p. 11, 21, 22). Hun dood vond echter plaats in 2016 waardoor u ruim voldoende tijd had om meer informatie te verschaffen omtrent hun dood (CGVS, p. 21). Het is nauwelijks ernstig te nemen dat u geen poging ondernomen hebt om meer informatie te bekomen. Er kan immers verwacht worden van iemand dat die wil weten hoe en waar zijn naasten om het leven zijn gekomen. Van de vermeende dood van zowel uw broer als vader werden eveneens geen bewijsstukken neergelegd.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten werden reeds besproken. Deze zijn niet in staat om de door het CGVS bereikte conclusie om te buigen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 10/8/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen*

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel)”.

Verzoeker gaat in op de motieven aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de Oostenrijkse autoriteiten en de Belgische autoriteiten. Hij herhaalt dat hij beïnvloed werd door adviezen van anderen, waardoor hij besloot bepaalde elementen anders voor te stellen in Oostenrijk, zoals de tussenkomst van de maliks en de politie. Verder betwist hij dat bepaalde vaststellingen tegenstrijdig zijn.

Verzoeker gaat verder in op de motieven aangaande de inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waarbij hij het uitermate stresserende karakter van de asielprocedure benadrukt en waarbij hij op het einde van zijn interview bij DVZ dermate vermoeid was dat hij zonder meer zei dat alles juist was.

Verzoeker gaat nog in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de aannemelijkheid van de wijze waarop de taliban tewerk ging, evenals op zijn kennis van de werkzaamheden van zijn vader en het

gebrek aan kennis omtrent de verdere zoektocht van de taliban naar hem en de omstandigheden van de moord op zijn vader en broer.

Verzoeker bespreekt de beoordeling van de commissaris-generaal van de neergelegde stukken en gaat niet akkoord met het motief dat Afgaanse documenten onbetrouwbaar zijn.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van *“de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)”*.

Verzoeker gaat in op het risico op ernstige schade door willekeurig geweld, waarbij hij wijst op het rapport van EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022. Tevens verwijst hij naar nieuwsberichten, waaruit blijkt dat er willekeurig geweld is.

Verzoeker gaat tevens in op de zeer precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij hij opnieuw verwijst naar het rapport van EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, evenals naar nieuwsberichten en een verklaring van de plaatsvervangend vertegenwoordiger voor de Secretaris-Generaal van de VN. Verzoeker benadrukt dat hij bij een terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede en dat de huidige socio-economische en humanitaire situatie ontegensprekelijk een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Hij stelt dat deze omstandigheden zijn te wijten aan de taliban, waarbij sinds de machtsovername internationale sancties werden opgelegd.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 30 januari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA *Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- EASO *Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan van april 2022*

3.2. Verzoeker heeft ter terechtzitting, op 2 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt, waarmee hij repliceert op de door de commissaris-generaal overgemaakte aanvullende nota en bijkomende elementen aanhaalt inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, omwille van een poging tot gedwongen rekrutering als vergelding voor de werkzaamheden van verzoekers vader voor de Amerikaanse overheid en de beschuldigingen van spionage. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas van verzoeker, op grond van de volgende overwegingen:

(a) er is sprake van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de Oostenrijkse en Belgische autoriteiten, waarbij er tegenstrijdigheden zijn over (i) de personen die verzoeker gevangennamen; (ii) hoe en wanneer verzoeker door de taliban werd meegenomen; (iii) wat er gevraagd en verwacht werd van verzoeker; (iv) de wijze waarop verzoeker werd vrijgelaten; (v) de acties die verzoeker ondernam nadat hij werd vrijgelaten;

(b) er is sprake van inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de DVZ en het CGVS, waarbij er wisselende verklaringen zijn over de duurtijd van de vasthouding door de taliban en over wat verzoeker precies met de explosieven moest doen;

(c) de verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban handelden zijn weinig aannemelijk, waarbij (i) het vreemd is dat lokale talibancommandanten van de provincie Laghman verzoekers familie na negen jaar zouden komen opzoeken in de provincie Nangarhar; (ii) het niet logisch is dat lokale commandanten uit de provincie Lagman verzoeker zouden confronteren en explosieven zouden geven in Nangarhar, waarbij de taliban immers leden heeft doorheen heel Afghanistan en waarbij verzoeker bovendien niet consistent is in zijn verklaringen over wie hem precies meenam;

(d) het is niet aannemelijk dat de taliban verzoeker zouden trachten te rekruteren, waarbij de taliban voldoende leden en sympathisanten doorheen heel Afghanistan hebben en verzoeker uit een zeer overheidsgezinde familie afkomstig is, waarbij het bovendien ook onaannemelijk is dat de taliban verzoeker niet eerst zouden trachten te overtuigen van hun ideologie, alvorens hem explosieven mee te geven;

(e) verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vader werkzaam was voor de overheid of de Amerikanen, waarbij verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader zeer beperkt zijn en één van de overgemaakte werkdocumenten van verzoekers vader melding maken van “*Avenger Troop*”, waarbij uit informatie blijkt dat de luitenant die voormeld werkdocument heeft ondertekend behoorde tot de “*Alpha Troop*” in Afghanistan en er volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat er geen zekerheid is over wie verzoekers vader precies is;

(f) de verklaringen over de moord op verzoekers vader en broer zijn ongeloofwaardig, waarbij (i) verzoeker zeer weinig informatie heeft over deze incidenten en de verklaring dat verzoeker aan het rouwen was niet kan overtuigen, gelet op het gegeven dat de moorden zouden hebben plaatsvonden in 2016 zodat verzoeker ruim de tijd had om intussen meer informatie te bekomen en (ii) verzoekers familie na zijn vertrek ongeveer één jaar lang niet werden lastiggevallen zodat het merkwaardig is dat de taliban zo lang zouden wachten om wraak te nemen op de familie die hen verraden heeft;

(g) de verklaringen dat de taliban, sinds de dood van verzoekers vader en broer, nog steeds naar het ouderlijk huis komen en achter verzoeker vragen, zijn ongeloofwaardig, waarbij verzoeker (i) aangeeft dat hij nooit heeft gevraagd wanneer de taliban het laatst langskwam, wat van een desinteresse getuigt; (ii) verzoeker wisselende verklaringen aflegt over de vraag of hij al dan niet heeft gevraagd naar de laatste komst van de taliban.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft de werkzaamheden van verzoekers vader voor de Amerikaanse troepen – wat de aanleiding van verzoekers problemen met de taliban betreft – werd in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“U heeft het Commissariaat-generaal er ook niet van kunnen overtuigen dat uw vader werkelijk actief was voor de overheid of Amerikanen. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat u een risico loopt omwille van uw vader zijn profiel. Zo dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw vader zijn werk zeer vaag bleven. Zo kon u er niet meer over zeggen dan dat hij werkte voor de Amerikanen in hun basis bij Jalalabad luchthaven toen jullie in Daman woonden. Verder wist u niks over dit werk omdat hij er niks over zei tegen jullie (CGVS, p. 18). Hiervoor gaf u aan dat hij werkte voor de douane in Jalalabad. Het was zijn taak om dingen in te laden. Hij stopte hiermee omdat het te zwaar werk was (CGVS, p. 10, 17).*

De door u neergelegde documenten (Taskara's, werkbadge en werkcertificaten) zijn eveneens niet in staat om het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw vader zijn profiel. Zo spreekt één van de neergelegde certificaten over een 'Avenger Troop' (Administratief dossier – Groene map). Na wat opzoekingswerk blijkt echter dat de Luitenant die het heeft ondertekend behoorde tot de 'Alpha Troop' in Afghanistan (Administratief dossier - Blauwe map). Over een 'Avenger Troop' in Afghanistan werd niks teruggevonden. In het licht van de bovenstaande observaties moet trouwens gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en zoals hierboven reeds aangetoond werd, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.”

De Raad treedt deze overwegingen van de commissaris-generaal bij. Waar verzoeker erop wijst dat hij wel wist dat zijn vader initieel goederen laadde en loste bij douanecontroles, doch niet meer weet over het werk voor de Amerikanen omdat dit delicate informatie was, brengt hij hiermee de gedane beoordeling niet aan het wankelen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker niets meer weet over de werkzaamheden van verzoekers vader voor de Amerikanen, dan dat dit plaatsvond aan de luchthaven van Jalalabad. Ook aangenomen dat verzoekers vader niet veel informatie deelde met zijn gezin, omdat dit delicaat was, kan worden verwacht dat verzoeker wel meer gedetailleerde verklaringen kan verstrekken dan dat. Dit geldt temeer daar verzoeker omwille van deze werkzaamheden problemen ondervond met de taliban en door hen werd ontvoerd. Dat verzoekers vader in deze omstandigheden geen enkele informatie over zijn werkzaamheden zou meedelen, al was het maar om een verdere inschatting te maken van het risico voor verzoeker, is niet aannemelijk.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd, waar hij stelt dat de overweging van de commissaris-generaal dat Afghaanse documenten weinig betrouwbaar zijn, een volstrekt ongefundeerde bewering is. De commissaris-generaal heeft hiervoor verwezen naar objectieve landeninformatie, die aanwezig is in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt wel degelijk dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (zie AD, map “Landeninformatie”, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). De Raad wijst er bovendien ook op dat *in casu* slechts fotokopieën worden neergelegd, wat de bewijswaarde nog geringer maakt. Verzoeker brengt ook niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de luitenant die het werkcertificaat omtrent de “Avenger Troop” heeft ondertekend behoorde tot de “Alpha Troop” in Afghanistan. De Raad wijst er bijkomend ook op dat de overgemaakte documenten verschillende schrijfwijzen van de naam van verzoekers vader vermelden.

De Raad acht voormelde bevindingen voldoende, opdat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers vader. Er is derhalve geen noodzaak om nog in te gaan op het motief in de bestreden beslissing dat er geen zekerheid is over wie verzoekers vader precies is, dat de Raad als overtoollig beschouwt en waartegen verzoeker volledigheidshalve ook geen verweer voert.

Aangezien verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van de werkzaamheden van zijn vader niet aan het wankelen brengt of ontkracht, dient te worden vastgesteld dat deze omstandigheid de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas ernstig ondermijnt, aangezien deze beweemde werkzaamheden aan de grondslag van verzoekers problemen met de taliban liggen.

5.1.6. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van de Oostenrijkse en Belgische autoriteiten te verschonen, door erop te wijzen dat hij zich in Oostenrijk

heeft laten beïnvloeden door allerhande adviezen van mensen, die hem aanraade om bepaalde elementen te verzwijgen of anders voor te stellen. In deze benadrukt de Raad evenwel dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde asielinstanties, en dit reeds vanaf het aanvang van de procedure om internationale bescherming. Dat verzoeker zich in Oostenrijk liet leiden door het advies van anderen, doch in België het inzicht kreeg om de waarheid te zeggen, kan de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Zoals in de bestreden beslissing concreet werd uiteengezet, hebben de tegenstrijdigheden ook geenszins betrekking op loutere details in verzoekers vluchtrelaas. Het gaat om significante tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas en die omvangrijk zijn in aantal. Verzoeker tracht nog een tegenstrijdigheid te weerleggen, waarbij hij stelt dat er geen tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen over wat de taliban van hem verwachtte – waarbij hij in Oostenrijk stelde dat hij, en ook zijn vader, met hen diende samen te werken om mensen van de overheid te doden en hij in België stelde dat hij met de taliban diende samen te werken door explosieven te plaatsen, zonder dat verzoekers vader tevens diende mee te werken – en dat hij in Oostenrijk simpelweg niet had gespecificeerd hoe hij mensen van de overheid diende te doden. Dit is een weinig ernstig betoog, gelet ook op de daarmee samenhangende tegenstrijdigheid op het vlak van de vrijlating van verzoeker door de taliban, waarbij de explosieven luidens de verklaringen in België een centrale rol speelden. Gelet op bovenstaande, treedt de Raad de volgende conclusie van de commissaris-generaal bij: *“Dat uw verklaringen op het CGVS telkens zo afwijken van uw eerdere verklaringen in Oostenrijk is zeer merkwaardig. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat dit allesbehalve doorleefd en geloofwaardig overkomt. In het eerste deel van het persoonlijk onderhoud gaf u te verstaan dat sommige verklaringen wat konden afwijken van wat u gezegd had in Oostenrijk. Dit was omdat u gemotiveerd werd door de smokkelaar en andere personen om de zaken anders voor te stellen (CGVS, p. 6). Dit wordt zoals eerder al vermeld niet aanvaard als afdoende verklaring om te duiden waarom er zoveel fundamentele verschillen zijn.”*

5.1.7. Ook wat betreft de inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ en het CGVS, overtuigt het betoog van verzoeker niet. Verzoeker wijst op de grote druk en het stresserende karakter van de asielprocedure. Hoewel de Raad kan aannemen dat elk interview of persoonlijk onderhoud een zeker niveau van stress en emoties met zich meebrengt, zijn er *in casu* geen gegevens voorhanden dat stress en angstige emoties verzoeker verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo heeft hij bij de “Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ” dd. 31 augustus 2020, ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “vragenlijst procedure noden”, vraag 1). Verzoeker heeft ook nergens in de loop van de procedure melding gemaakt van het gegeven dat hij zodanig gestresseerd zou zijn of mentale problemen zou hebben, dat dit hem zou verhinderen om coherente en concrete verklaringen af te leggen. Wanneer verzoeker werd gevraagd hoe het interview bij DVZ is verlopen, heeft verzoeker ook geen gewag gemaakt van mogelijke problemen omwille van stress (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 3). De Raad stelt verder, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt dat verzoekers verklaringen hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “vragenlijst CGVS”, p. 2). Dat verzoeker op het einde van het gehoor dermate vermoeid was dat hij onmiddellijk heeft gezegd dat alles dat geschreven werd juist was, kan – gelet op het voorgaande – niet worden aangenomen. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming ook worden verwacht dat hij, ondanks zijn vermoeidheid, de tijd neemt om ervoor te zorgen dat zijn procedure grondig en correct kan worden behandeld. Dat hij niet de tijd zou nemen om eventuele vastgestelde fouten in het gehoorverslag op te merken, getuigt van een nonchalance of desinteresse die moeilijk verenigbaar is met de ernst van de voorgehouden vrees. De loutere overtuiging dat de inconsistenties niet zo belangrijk zijn in zijn vluchtrelaas, maakt verder ook niet dat dit zo is. De commissaris-generaal vermocht wel degelijk te verwachten dat verzoeker er in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de duurtijd van zijn vasthouding door de taliban.

5.1.8. Verzoeker tracht verder nog enkele bevindingen van de commissaris-generaal te verklaren of te ontkrachten.

Verzoeker gaat in op de volgende passage: *“Dat er vervolgens lokale commandanten van Qarghayi naar uw district zouden komen om u te confronteren en explosieven te geven past ook niet binnen een logisch geheel (CGVS, p. 15). De taliban heeft namelijk leden doorheen heel Afghanistan. Dat er dus lokale talibancommandanten van Qarghayi naar Behsud zouden gaan ligt niet in lijn met uw verklaring dat het ‘lokale’ commandanten waren. Bovendien waren uw verklaringen omtrent deze benaderingswijzen niet volledig consistent. Zo verklaarde u tijdens het vrije relaas dat dezelfde van eerder, waarmee u refereerde naar de drie commandanten, kwamen en u meenamen met geweld (CGVS, p. 15). Iets later gaf u aan dat het vier talibs waren die kwamen om u mee te nemen. Deze kende u niet (CGVS, p. 18). Dat dit zeer weinig doorleefd overkomt is zacht uitgedrukt”.*

Verzoeker geeft aan dat hij nooit heeft gezegd dat het lokale talibancommandanten waren, doch de Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud terug dat verzoeker stelde *“Ik kreeg de explosieven van commandant T., commandant L.S. en commandant T.S. Dat zijn lokale leiders maar ze hebben ook leiders boven hen”* (zie NPO, p. 19). Hiermee lijkt verzoeker aldus, in eerste instantie, wel aan te geven dat de talibanleden die hem ontvoerden wel degelijk lokale commandanten waren. Even later stelt verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud weliswaar dat voormelde commandanten dezelfde zijn als deze die jaren geleden in de provincie Laghman (district Behsud) bij hen langskwamen (zie NPO, p. 19). Deze verklaringen zijn enigszins warrig, zodat het niet geheel duidelijk is wat verzoeker nu precies bedoelde. Alleszins, aangenomen dat verzoeker wilde bedoelen dat de talibancommandanten van de provincie Laghman (district Behsud) negen jaar later naar de provincie Nangarhar (district Qarghayi) kwamen, om verzoeker te ontvoeren, beaamt de Raad de vaststelling dan de commissaris-generaal dat het niet logisch is dat *“lokale commandanten van Qarghayi naar uw district zouden komen om u te confronteren en explosieven te geven”*. Door louter te herhalen dat deze talibanleden, die louter toevallig dezelfde waren als enkele jaren eerder, naar hem kwamen naar aanleiding van een ontmanteling van een wapendepot en omdat verzoekers vader gekend was als medewerker van de Amerikanen, brengt hij deze beoordeling niet aan het wankelen.

Verzoeker gaat verder in op de volgende passage: *“Het is bovendien ook niet aannemelijk dat de taliban u überhaupt zouden trachtten te rekruteren en al zeker niet op de door u verklaarde manier. Zo verklaarde u dat ze uw vader ervan beschuldigden de locatie van een wapenopslagplaats aan de Amerikanen doorgegeven te hebben (CGVS, p. 17). Uw vader werd dus gezien als een spion en bijgevolg een zeer overheidsgezind persoon. Dat de taliban iemand zouden inlijven die uit een overheidsgezind gezin komt kan niet overtuigen. De taliban heeft namelijk leden nodig die ze kunnen vertrouwen. Stel dat de taliban u toch zouden willen rekruteren dan zouden ze het zeker niet op dergelijke manier doen. Nu namen ze u gewoon gevangen en vroegen ze u om te werken voor hen. Het eerste wat u diende te doen was explosieven neerleggen langs de weg (CGVS, p. 18-19). Het is merkwaardig dat de taliban geen enkele moeite deden om u te overtuigen van hun ideologie. Dat ze u vervolgens explosieven meegaven zonder dat ze wisten of u eigenlijk wel te vertrouwen was is allesbehalve overtuigend (CGVS, p. 19). Dat dergelijke groepering zo amateuristisch te werk zou gaan is niet aannemelijk.*

Dat de taliban daarenboven iemand nieuw, die ze eigenlijk niet kenden en van wie zijn vader bij de overheid werkte, nodig hadden om explosieven te plaatsen langs de weg kan niet overtuigen. Zo is de taliban een goed georganiseerde groepering. Ze hebben heel wat leden en sympathisanten doorheen heel Afghanistan op wie ze kunnen rekenen om dergelijke opdrachten uit te voeren. Deze en voorgaande vaststellingen doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.” De overtuiging van verzoeker dat de commissaris-generaal zich hier in de plaatst stelt van de taliban, kan niet worden weerhouden. De Raad benadrukt in deze dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. De commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Dat de taliban de opdracht wilden laten uitvoeren door een overheidsgezinde familie, omdat dit minder opvalt, kan niet overtuigen. De commissaris-generaal stelt terecht dat de taliban geen reden zou hebben om verzoeker te vertrouwen, zoals ook blijkt uit de door hem verder geschetste omstandigheden, waarbij hij onmiddellijk naar de politie zou zijn gegaan, de explosieven heeft afgegeven en heeft verteld dat de taliban hem naar hun schuilplaats in Tangi brachten (zie NPO, p. 20).

Verzoeker benadrukt verder nog dat hij niet naar verdere details heeft gevraagd bij zijn moeder, omtrent de moord op zijn vader en broer, evenals omtrent de verdere zoektocht van de taliban naar hem, omdat hij zwaar onder de indruk is en omdat iedereen zijn problemen op een andere manier verwerkt, doch hiermee werpt hij geen nieuw licht op de zaak. De commissaris-generaal stelde terecht dat verzoeker

intussen meer tijd heeft gehad om meer te weten te komen over deze incidenten, waarbij het gebrek aan interesse in de huidige stand van zaken van de eigen problemen, de geloofwaardigheid hiervan ondergraaft.

5.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

5.2.4. Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk

handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

5.2.5. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

5.2.6. De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische

conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

5.2.7. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

5.2.8. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

5.2.9. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.10. Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in

combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe.

Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de Taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

5.2.11. Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat ze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde immers dat hij nog steeds contact onderhoudt met zijn moeder die geholpen en ondersteund wordt door zijn maternale oom, wiens job hij weliswaar niet kent, doch die wel zijn vlucht uit Afghanistan betaalde (zie NPO, p. 5 en 14).

5.2.12. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.13. Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans in veel opzichten lijkt op de situatie zoals deze voorlag in het arrest “Sufi en Elmi” van het EHRM, daar het land thans niet langer een functionerende centrale regering heeft en volledig onder controle staat van een islamitische groepering, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-facto* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt,

blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

5.2.14. In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat de sancties worden opgelegd door het radicale en extremistische beleid dat de taliban, wetens en willens voert. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.15. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.16. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.2.17. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

5.2.18. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 in acht genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de

veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)" van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheids-situatie" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee

incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA "Afghanistan. Security Situation" van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van *'unexploded ordnance'*. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. De overtuiging van verzoeker dat dit niet zo is, volstaat niet.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

5.2.19. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, zijnde Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker citeert uit nieuwsrapporten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten liggen in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

5.2.20. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt, gelet ook op de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 30 januari 2023, waarbij een update wordt gegeven van de gehanteerde objectieve landeninformatie.

5.2.21. Verzoeker laat verder na om concreet toe te lichten dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden, die het risico in zijn hoofd zouden verhogen.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

5.2.22. Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES